

PAVLA KREČMEROVÁ

DOSTANEŠ MĚ K FILMU?

HUMORISTICKÝ ROMÁN OD AUTORKY SCÉNÁŘE FILMU **MŮJ PŘÍBĚH**

Jonathan
LIVINGSTON

PAVLA KREČMEROVÁ

DOSTANEŠ MĚ K FILMU?

PRO VŠECHNY ŽENY,
KTERÉ CHTĚJÍ HODIT
STAROSTI ZA HLAVU
A PONORIT SE DO
SVĚTA FILMU A ŽIVOTA
SCENÁRISTKY LINDY,
REŽISÉRKY BEATY
A PRODUCENTKY ANDĚLY.

Copyright © Pavla Krečmerová, 2023

Cover design © Vladimír Staněk, STINAK, 2023

Illustrations © Aleksandra Holleschová, Aryante Studio, 2023

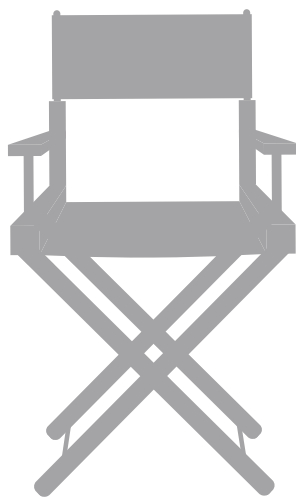
ISBN 978-80-7551-309-0

Děkuji mé kolegyni Růžence, která je mou poradkyní na vztahy, módu a přečetla si všechny verze knihy, Hance, která mi vždy dá pravdivou zpětnou vazbu, Luce, která mě neustále podporuje, Ivaně, která mi byla velikou inspirací při tvorbě jedné z hlavních postav a Aleně, že mě zavedla do hokejového světa.

Moc děkuji Marcele, Martinovi, Tereze a Honzovi, bez jejichž podpory by se kniha na svět drala mnohem déle.

A velký dík patří mému malému synovi, který je mou inspirací a se zájmem a trpělivě poslouchá, co se v mých příbězích odehrává.

*Za každou
silnou ženou je příběh,
jenž si nevybrala.*

Kapitola první

NOVÝ ZAČÁTEK

Linda ve spěchu zaparkuje svůj milovaný golfík na jediném volném místě v odlehle ulici. Modrá zóna, samozřejmě. Divila bych se, kdyby to šlo hladce, pomyslí si a rozhlídne se. Automat nikde, ale nemá sílu hledat na internetu, jak zaplatit za parkování. Ve spěchu kontroluje, zda má u sebe všechno, co si ráno nachystala. Ještě jednou prolisuje složku s dokumenty. Snad to mám. Občanku už znovu kontrolovat nebudu, nejsem přece senilní. Linda se koukne na hodinky, přidá do kroku a uslyší, že jí zvoní telefon. Ach ne, bleskne jí hlavou, co když se něco stalo Honzovi? Znovu otevírá obří kabelku a přehrabuje se v ní.

„Andělko, to jsi ty?“ oddychne si.

„Ahoj! Chci tě jen podpořit!“

„Díky, jsi milá. Mám nervy na pochodu. Nevím, co na mě vybalí,“ Linda se rozhlíží, jako by ji někdo pronásledoval.

„Neboj, ať to dopadne, jak to dopadne, vždy se to dá dodatečně upravit. To víš, že?“ Anděla mluví trochu nadřazeně, ale Linda ji zná dobře. Ví, že to je její způsob, jak čelit konfliktním situacím, které jsou pro ni denním chlebem.

Linda už stihne jen souhlasit a rychle pokládá telefon. Vybíhá schody do hlavní budovy Obvodního soudu. Ostraha na ni hledí s otevřenou pusou, se slunečními odlesky v dlouhých světlých vlasech vypadá trochu jako víla z pohádky.

„Občanku, prosím,“ prohlásí strážný. A do prdele, zase ta kabelka! Linda v duchu zakleje, protože už ji poslala v košíčku do scanneru.

„Promiňte, nechala jsem doklady uvnitř kabelky. Můžete mi ji prosím podat?“ pokouší se o strojený úsměv. Nicméně je si plně vědoma, že jí to dnes moc nejde. Dozorce vycítil příležitost a chce na Lindu zapůsobit.

„Máte dnes šťastný den, madam. Tady máte, prosím,“ a vytáhne kabelku z pásu.

Linda se přehrabuje v kabelce, ale peněženka nikde, ani ty pitomé složky. Pane bože, kdo šije tyhle obrovské mama kabelky, když v nich nikdy nic nejde najít! Prý šťastný den? Jak by ses těšil ty, kdyby ses musel přetahovat o to nejcennější, co v životě máš. Konečně nahmátne peněženku a hodí nucený úsměv: „Prosím, pane, moje občanka.“

Dozorce si prohlíží průkaz a zároveň skenuje Lindu od hlavy až k patě, jako by odhadoval i velikost jejího spodního prádla. Neochotně jí vrátí občanku a Linda pokračuje dál vstříc dobrodružství, o které zrovna moc nestojí. Dozorce nezapomene dodat, ať je ten její den skutečně šťastný, ale to už ho neslyší a běží do třetího patra. Zase schody! Proklíná se v duchu, že víc nesportovala a nestarala se o svou fyziku. Kapička potu jí stéká přímo po páteři. Náhle se ocitne v dlouhé chodbě, na jejímž konci postává houf lidí. Linda se zhluboka nadechne a narovná se, aby se jí košile nepřilepila na opocenou kůži. Píchá ji na hrudníku. Určitě tady křísí lidi často, ujišťuje samu sebe a mává na znamení, že to stihla.

„Ahoj, Tomáši..., Eliško?“ pozdraví trochu udiveně Linda. Překvapila ji Eliščina přítomnost i její poněkud výstřední outfit. Kdo by si bral k soudu koženkové minišaty a růžové lesklé lodičky? Lindina právníčka Martina, na praktických platformách, nervózně ukazuje hodinky,

jenže Tomáš se před Lindu odhodlaně postaví a spustí: „Lindo, promiň, nestihl jsem ti to říct, ale paní Bezoušková je nemocná. Na poslední chvíli jsem nikoho jiného nesehnal.“ Pozvedne ramena a divným jakoby dvojsmyslným způsobem se usměje. Linda kývne a jeho slovům nevěnuje pozornost. Vypadá dobře... Hajzl jeden. Jako vždy mu to neskutečně sluší. To si určitě připravil jako trumf na soudkyni, mluví k sobě paranoidně Linda. Nechce s ním už trávit čas, potřebuje se probjovat k Martině a zároveň zjistit, kdo je ta poslední žena, která stojí před dveřmi do soudní síně, pevně drží desky a nervózně přešlapuje.

„Tomáši, mně je úplně jedno, koho sis přivedl, a teď, jestli dovolíš, musím jít.“

Než stihne Linda doběhnout k Martině, otevřou se dveře do soudní síně. Mladý muž prohlásí: „Svoboda versus Svobodová, můžete jít dál. Váš soud právě začíná.“ Trefné, procedí mezi zuby Linda Svobodová.

„Kde jsi, prosím tě? Už jsem se bála, že to nestihneš,“ prohlásí přísně Martina. Umí být jako parní válec, když o něco jde. Linda doufá, že ten parní válec využije na Tomáše, a ne na ni za pozdní příchod.

„Promiň, stres... Kdo je tahle paní, co vypadá, že jde na pohřeb?“ sonduje Linda a hází pohled na ženu, která vešla do soudní síně jako první. Ozve se hluboký, ale velice charismatický mužský hlas v letech: „Klid v soudní síni.“

Všichni se na moment zastaví. Soudce! Žádná soudkyně! Problemke Lindě hlavou a má pocit, že slyšela poručíka Kojaka z televizního seriálu. Marně hledá v paměti jméno slavného dabéra. Jak se jmenoval?

Soudní síň je daleko menší, než si Jana představovala. Kde jsou místa pro porotu? Pak se sama opraví, že zřejmě podléhá až příliš americkým seriálům. Účastnice pohřbu si intuitivně sedla hned na kraj po pravici soudce, Tomáš se usadil přímo do čela, aby se soudci mohl dívat do očí, a po jeho boku se usadila Eliška, od které Linda čeká, že si v průběhu řízení vytáhne lízátko. Martina se usadila nejbliž ke dveřím do stejné řady jako účastnice pohřbu, aby nemusela ztrácet čas obcházením stolu tam a zpět. Martina je vždy praktická.

„Neboj se, ta je z OSPODu. Je tu za práva dítěte.“

Linda si oddychla, že to není další bouda, kterou by na ni Tomáš ušil. Už tak jí stačí, že si s sebou vzal asistentku právníka ze své realitní společnosti. Kdo ví, jestli má diplom a za co. Snad to budou body pro nás. Linda se na moment uklidní, v tu chvíli jí to naskočí a hlasitě pronese: „Moravec!“ Linda se na soudce zešířena usměje.

„Co prosím?“ zeptá se soudce a sundá si své brýle z nosu, aby snad Lindu lépe viděl.

„Nic. Omlouvám se ctihodnosti,“ Martina zavrtí hlavou a na její složku jí tužkou napíše: „Bude to OK.“ Linda přikývne a zahledí se na text před sebou.

Soudce svým autoritativním hlasem započne svou milionkrát odříkanou řeč. Je slyšet, že každé jeho slovo bylo perfektně vysloveno, ani jednou se nepřekřekl či nespletl třeba jen v nádechu. Dělá to už roky roků a teď tu sedí i Linda s Tomášem, kteří si slíbili v dobrém i ve zlém, v nemoci i v chudobě, ale nikde nikdo se nezmínil – v podvodu, netoleranci a bezohlednosti. Tak proto tady musí sedět, dnes však každý s jiným názorem na situaci.

„Sešli jsme se dnes ve věci úpravy styku otce s nezletilým synem Janem Svobodou, narozeným 20. června 2011.“ Lindě se sevřelo hrdlo, oblévá ji studený pot po celém těle, jako by teplota v místnosti slezla o deset stupňů dolů. Ruce jí pomalu blednou, když Kojak pokračuje: „V průběhu manželství došlo k postupnému odcizení manželů, které nakonec vedlo k hlubokému a trvalému rozvratu,“ Lindě se vybavuje jejich manželský slib. „*Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost...*“ Její ruce se pomalu zabarvují do odstínu svatebních šatů a pomalu se zarývají do desek, jež si tak pracně balila. Slovo úcta jí vráží kudlu do srdce a další útržky z manželského slibu tou kudlou pomalu otáčejí. Vztek ji přemohl natolik, že utrhne první stránku. Martina jí ohleduplně položí dlaň na ruku a potichoune šeptá: „Klid, zachovej klid.“

Nenávist vůči Tomášovi se i nadále prohlubuje, každým slovem, které vypadne z úst Kojaka, a každou vzpomínkou, jež se jí vkrade do mysli.

„Přistupme tedy k návrhu na rozsah péče nezletilého,“ soudce si na závěr své řeči hluboce oddychne a posune z nosu své těžké brýle, aby se mohl podívat na výrazy ve tvářích svého obecenstva.

I přesto, že Linda ví, že jejich manželství je roky v troskách a že Tomáš už má vlastní byt a zřejmě i život, stále si nezvykla na to, jak mohl porušit slib, který si dali, hned v tolika bodech? Co mu k tomu vlastně řekla paní Bezoušková, že to je zcela normální, vykašlat se na svou rodinu, nechat zastavit společný byt pod vidinou velkého kšeftu a přijít o střechu nad hlavou vlastní a jejich tehdy půlročního syna? Že je zcela v pořádku vysedávat pětkrát týdně na pracovních večerech do půlnoci a výsledek žádný a při vstupu do aquaparku prohlásit: „Jé, já nemám peněženku, zatáhneš to?“ Paní Bezouškové asi došla trpělivost, proto tu je tahle školačka Eliška, která si teď určitě hledá v kabelce drobné, aby si mohla dojít koupit mléko z automatu.

Martina si pohotově vzala slovo a začala rekapitulovat všechny oblasti péče o syna včetně financí. Linda je na ni patřičně pyšná. Martina má vše do detailu připravené. Martiny řeč vtáhla Lindiny myšlenky zpět do soudní síně. Na závěr své řeči Martina vstane a veškerou dokumentaci podává soudci přes vysoký pult, usedá vedle Lindy a chytne ji za ruku. Martina působí profesionálním dojmem. V některých náznacích se zdá, že se dokonce s Kojakem znají. Anebo to je prostě jen zvyk, jako když v cizině kamioňáci na sebe mávnou, zamyslí se Linda.

Eliška nakonec nehledala ani lízátko, ani drobné, vytahovala si krásné černé desky se zlatým nápisem Bojuj až do konce! Eliška se nadechne a spustí velice dobře připravenou řeč o tom, jak rozumí matkám, které chtějí mít syna v péči, ale otcové se nechtějí cítit odstrčeně, jako se zde přítomný Tomáš roky cítil. Tomáš zkusí markýrovat výraz chudáka, ale každý režisér by to poznal. Eliška pokračuje ve své řeči: „Můj klient se necítil být vedle Lindy užitečným členem rodiny, přes to by chtěl svou mužskou zkušenost synovi každý den předávat.“ Klient? Probleskne hlavou Lindě, to by mě zajímalo, čím jí platí. Lindu opět oblivá pot, má pocit, že to jsou halucinace. Přemýšlí, kdo Elišce půjčil tak důstojný a přesvědčivý hlas a proč nemá sakra to lízátko?! Eliška pokračuje dál: „Otec dítěte se rozhodl pro svého syna přeskládat svůj

dosavadní život, aby se mu mohl naplno věnovat, protože mu to jeho práce a technologie umožňují.“

Linda se neubrání pomýšlení, že má zase nějaký obrovský kšeft, ze kterého si minimálně koupí jachtu. To už za těch deset společných let slyšela tolikrát, a zbylo tak akorát na dovolenou na Mallorce. Na konci svého proslovu Eliška přizná, jak těžké je být tak vytíženou a úspěšnou scenáristkou, jako je Linda, a že by chtěli za svou stranu navrhnout rovnocennou péči o Jana.

Lindě se málem zastaví srdce. Je v budově lékařská pomoc? Panikaří. Když byl Honzík ještě malý, tak ho Tomáš sotva nakrmil, natož pak vyměnil plínku nebo k němu vstal. Honzík právě začal chodit do první třídy, nemůže přece začít balit batohy a střídat pořád dokola postele! Martina se snaží obhájit Lindu a její pracovní vytíženost, ale soudce ji přerušuje.

„Paní Lindo Svobodová, v čem spočívá vaše práce a kolik času jí věnujete?“ Kojak si znovu poposune brýle a Linda si zopakuje jeho otázku, aby se ujistila, že jí správně rozuměla. Hledá správná slova, ale její jméno je známé ve spoustě nekonečných seriálů, stačí projet Google a uvidí, že pracuje na mnoha projektech zároveň. Linda zároveň nedokáže lhát, ale nedokáže svému synovi přestříhnout život nůžkami, jako by to byl papír. Kéž by byla nějaká cesta, která by byla pro všechny příznivá. Linda se zadívá do prázdna a chtěla by dát Tomášovi tisícovou šanci, jen aby Honzík nemusel podstupovat tohle. Jenže ví, že Tomáš už žije vlastní život.

„Moje práce je různorodá, ctihodnosti. Když se připravuje seriál, trvá to déle a je to intenzivnější, ale mým cílem je zaměřovat se na krátkodobější projekty, abych byla efektivnější a mohla se věnovat svému synovi, naštěstí si svou pracovní dobu řídím sama.“

Soudce si nasadí zpět své brýle a nahlas si poznamená: „Je přizpůsobivější.“ V tu chvíli se strhne hádka mezi Lindinou a Tomášovou advokátkou, obě přistupují s novými tabulkami a jedna přes druhou mluví. Linda ani Tomáš jim nerozumí, soudce si pročítá veškerou dokumentaci a účastnice pohřbu je evidentně na správném místě,

protože tohle je skutečně na úrovni pohřbu s nálepkou *nečekané*. V místnosti vládne chaos.

Vždyť jsme byli tak připravené, opakuje si Linda. Neexistovala možnost střídavé péče – týden s matkou a týden s otcem. Lindě tečou po obličejí slzy a účastnice pohřbu stále píše, určitě si zapisuje i ty slzy, pomyslí si Linda.

Kojak pozvedne ruku a Martina i Eliška se uklidní. Obě čekají na pokyn jako dobře vycvičení psi. Soudce stále čte v hromadě papírů, které dostal. Položí je stranou, opět si sundá brýle a na moment se na všechny hluboce zadívá.

„Paní Svobodová, pane Svobodo, máte rádi svého syna?“ řekne tím nejpomalejším hlasem.

Linda to bere jako obrovský impulz vyjádřit svou lásku k synovi před odbornou porotou. Tady to má jinou váhu, probleskne jí v hlavě. Tomáš se jí ovšem snaží vyrovnat. Oba by pro své dítě udělali cokoliv.

„Úžasné, že svého syna tolik milujete,“ soudce udělá významnou pomlku. „Já ho ani neznám, zřejmě ani nepoznám, ale teď musím rozhodnout o jeho životě.“ Soudce si sám pro sebe zadumá. Očima přeskakuje z Linda Svobodová, scenáristka, Tomáš Svoboda, realitní makléř, přízvučivá – přeskládá život. Pak se zhluboka nadechne.

„Rozsah péče o nezletilého se stanovuje následujícím způsobem: matka devět dní a otec pět dní.“

Linda ještě slyší hlas Kojaka, ale nevnímá už nic, teplota v místnosti klesla na bod mrazu a má pocit, že slzy, co jí stékají po tváři, chladnou taky. Martina ji hladí po rameni.

„Přeji vám všem příjemný den a doufám, že se jen tak brzy nepotkáme,“ dodal Kojak tak trochu nečekaně. Linda v tom cítí velkou zradu, zároveň má pocit, že ji chtěl tím posledním rádoby neformálním gestem ukázat, že takový je dopad, když skáčeš do manželství z čisté lásky.

TETA BEATA

Beata stojí v parku před základní školou, v jedné ruce má elektrickou cigaretu, v druhé ruce mobil. Čte zprávy ze světa filmových Oscarů a nevěřicně kroutí hlavou. Po dočtení článku si nasadí na nos své stylové zatmavovací brýle, aby si navodila pocit soukromí. Rozhlíží se kolem sebe. Hlavou jí vrtá článek o plusových bodech, když se někdo chce ucházet o Oscara. Diverzita. Pokrčí rameny a hledá zástupce rasových a sexuálních menšin, spíš těch rasových, sexuální menšinu zastupuje ona sama. Nikde nic. Šance nízké, odvěti si.

Pořád má dost času, než Honzíkovi zazvoní, a protože jsou všechny lavičky obsazené, popojde dál k Food tracku, aby si dala kafe na stojáka. V parku potkává samé průměrně vypadající lidi. To není Londýn, holčičko, říká si sama pro sebe. Tady se nevybočuje z řady, jsi v Čechách. Beata se sama sobě usměje, ona vybočuje snad ze všech řad téměř celé půlstoletí. Na nohách má nové vuittonky, které si koupila, když byli v Paříži na obhlídkách a odskočila si do proslulé La Fayette Galerie, pánský střih a ve slevě pochopitelně, proč by si soukala svou dvaatyřicítku do nějakých titěrných dámských nepohodlných

bot? Že. Pod béžovým oversize trench coatem má perfektně padnoucí kárované sako stažené ledvinkou. Její kratší černé rozčuchané vlasy připomínají spíš vrabčí hnízdo než účes, ale Beatě na vlasy nesmí nikdo sahat, přesně takhle si to ráno vytvořila a je s tím naprosto spokojená.

Posezení u Food trucku je prázdné, nikdo na nic nečeká, a tak přistoupí její rovnou k baru a objedná si espresso.

„Hned to bude, madam,“ ozve se mladinký číšník, který je rád za rozptýlení. Po voze se pohybuje svižně v rytmu pohodové hudby, která mu jde zevnitř vozu. Beata si ho prohlíží a má z něj radost. Závan Berlína. Zavře oči a ponoří se do situace. Miluje tuto různorodost, miluje, když se někdo umí odlišit, a miluje, když se lidi cítí pohodlně. Mladinký číšník se bezpochyby cítí velmi pohodlně i se svým plnovousem, tetováním, které mu leze z každíčkého konce bundy, a obřími sluchátky na krku.

„Děkuji,“ kývne na něj. „Proč máte ta sluchátka, když vám tu z beden hraje hudba?“ Beata si sladí kávu.

„Protože by mi brýle neslušely jako vám.“ Beata se od srdce zasměje. Je jí jasné, že tahle mladá generace je propustka do západního světa.

„Poslyšte, chodí vám sem rasové menšiny?“ zeptá se trochu krkolomně, ale dojde jí to až ve chvíli, kdy slyší svůj hlas říkat *rasové menšiny*. Mladík se zarazí, ale nenechá ji dlouho čekat na odpověď. „No, nevypadáte zrovna jako z ministerstva sociálních věcí,“ Beata se hlasitě zasměje. Leda tak z ministerstva kouzel, probleskne jí hlavou a mladíkovi je jasné, že je v pohodě.

„Chodí sem jedna muslimka, je zahalená, ale má džíny, občas i podpatky. Vždy má drahou kabelku. Objedná si čaj a zase jde. Občas Angličani, ale to asi není menšina? To budou spíš turisté, že?“ Beata poslouchá jeho vyprávění a zavrtí hlavou ohledně Angličanů.

„Jo a můj parták! Vlastně! On je z Ostravy. Ma taky ten kratky zobak,“ mladík se ho snaží parodovat, ale Pražákovi to vůbec nejde. „Pořád si z něj děláme prdel, že je naplavenina z Polska.“

Beata si cvrnkne do čela: „Anděla,“ pronese potichouнку, dopije poslední hlt kávy, poděkuje, zaplatí a utíká zpět před školu. Tentokrát prochází hlavními dveřmi školy a hledá ceduli s nápisem 1. B. Ošívá se, zničehonic ji oblečení kouše. Nerada si připomíná školní docházku za starého režimu a šatny jí nahánějí hrůzu, tyhle se zdají být modernější. Asi i tady doba pokročila, pomyslí si a vejde do chodby, kde jsou samé první třídy.

Honza s Viktorem vycházejí ze šatny jako první. Oba dva mají bílé kotníkové tenisky, úzké džíny, oversize sportovní mikiny a bundy v ruce. Honzík je rád, že vidí Beatu, a přidá do kroku, aby ji obejmul.

„Čau, teto!“ rozzáří se Honzík. Beata se na něj zaculí, nemá ráda toto oslovení. Je prostě Beata, ale nechce Honzíkha hned ze startu opravovat.

„Vyrážíme ve třech?“ ujišťuje se Beata.

„Nemůžu, vyzvedne mě tatka a jdeme nakupovat nějaký sportovní vybavení... Škoda.“ Viktor by nejraději šel s nimi, ale ví, že už nemůže tátovi plán změnit. Rozloučí se a Beata s Honzou vycházejí ze školy opačným směrem od Food trucku. Honzík miluje školu, nejvíc ho baví kreslení a čtení písmenek. Vše detailně Beatě vypráví.

„Až mi to čtení půjde ještě víc, přečtu si všechno, co doma najdu, i to co psala mamka!“ chlubí se Honzík. Beata se zhluboka nadechne, vybaví se jí včerejší lechtivá scéna na place, jíž je Linda autorkou, a nemyslí si, že to je vhodné čtení pro prvňáka, lehce do Honzy šťouchne a prohlásí: „To víš, že přečteš!“

Beata nemá děti moc v oblibě, ne že by jí vadily, ale prostě to s nimi neumí. Honzíkha zbožňuje. Má totiž pocit, že se s ním může bavit jako rovná s rovným, až na pár výhrad.

„Nedáme si zmrzku? Mám chuť na nějakou dobrou,“ nabízí Beata a společně nastupují do jejího stylového mercedesu cupé.

„Teto, není na zmrzku zima? Mamka říkala, že zmrzka se jí, jen když nosíme kraťasy.“

Beata startuje motor a pozoruje, jak se Honzík vzorně poutá do pásu.

„Zlatíčko, maminka má pravdu, ale na výbornou zmrzlinu tohle pravidlo neplatí. Co třeba pistáciovou s opravdickými ořechy?“ Honzík se zaraduje. „A neříkej mi teto, vždyť nejsem sestra ani tvé mámy, ani tvého táty.“

Honzík smutně přikývne. Sedí mlčky v dětské sedačce a pozoruje provoz v Praze.

Beata znejistí. Uvažuje, jestli neřekla něco nevhodného, a jak je zabráná do svých myšlenek, zapomene odbočit. Do prčic! To si postojíme v tunelech.

Náhle se ozve Honzík velmi dětským a jemným hláskem: „To je škoda, že nejsi moje pravá teta. Já bych chtěl, abys byla s námi pořád. Mamka říká, že někteří lidi do života přicházejí a odcházejí. I táta odešel. Ale třeba kdybys byla pravá teta, tak zůstat musíš.“

Beata je v šoku. Kde se to v tom klukovi bere? Vždyť měl nedávno ještě plínku a dudlík a teď mi řekl kus životní pravdy, který jsem zjišťovala tolik let. To je otisk Lindy, zašeptá si pro sebe.

„Máš pravdu, Honzi, ale některá přátelství nikdy neskončí. My s tvou mámou se známe skoro patnáct let a tebe znám celý tvůj život, tak se neboj. Já nikam nepůjdu. A jestli chceš, můžeš mi říkat teto, ale jen když jsme sami, platí?“

Honzík s radostí souhlasí. „A můžu si dát i karamelovou?“

V kavárně je šrumec a žádné místo k sezení. Zástup čekajících na zmrzlinu je až ven. Za normálních okolností by to Beata otočila a hledala něco jiného, ale Honzík se snaží postavit na co nejvyšší špičky, aby si přečetl všechny názvy příchutí, které nabízí. Vůbec ho netrápí fronta čekajících lidí, ani žádné místo k sezení. Honzík je fascinovaný zlatě lesknoucí se naběračkou na kopečky zmrzliny. Než přijdou na řadu, uvolní se stoleček a Beata ho pobídne, ať si jde sednout, zatímco ona objedná.

Společně si pochutnávají na nejlepší zmrzlině ve městě, museli ochutnat pistáciovou, vanilkovou, karamelovou a citrónovou a plánují, jakou nechají zabalit mamince na večer, bude se hodit.

„Teto, teda, promiň, Beato, mamka mi říkala, že dneska budou u soudu s tátou plánovat, jak často mě bude táta vídat. Proč kvůli tomu musí k tomu soudu? Proč se na tom nedomluvíme společně třeba doma, v obýváku?“ vyptává se Honzík a loví zmrzlinu ve skleničce.

Beatu málokdy něco rozhodí, její prací je zodpovědět i ty nejpikantnější otázky hercům, aby přesně rozuměli, co po nich jako režisérka chce, ale tohle je jiný kalibr. Tady se potí na křesílku před malým klučikem, koktá a hledá správná slova. Proto jsem nikdy neměla děti, protože bych neuměla správně diplomaticky a zároveň bez pohádek odpovídat, pomyslí si. Pochopila, proč je Linda tak perfektní v komunikaci a ve vyjadřování. Protože má doma malého mentora!

„Beato, ty nevíš?“ doptává se Honzík a zmrzlina mu kape na džíny. Beata mu v klidu podá kapesník na otření a hledá správnou odpověď.

„Vím, ale neumím ti to dobře vysvětlit. Maminka to umí líp, víš.“

Honzík se nechce nechat odbýt. Neví, jak Beatu podpořit, ať to zkusí. Při nejhorším to nepochopí, což není žádná změna. Beata začne zeširoka o dvou lidech, co se mají rádi a vezmou se, o smlouvách, které se musí podepsat, a když už se nemají rádi, tak se ty smlouvy musí zase přepsat.

„A proč se to prostě jen neroztrhá a nehodí do koše?“ Honzíkovi to není vůbec jasné.

„To, jak se maminka s tatínkem dohodnou před panem soudcem, se podepíše jako zákon, takový, který se musí dodržovat, jako třeba když jezdíš autem. Chápeš?“

Honza zakroučí očima, v hlavičce mu to šrotuje, snaží se to pochopit, ale některé věci zkrátka nechápe. Asi to tak dělají dospělí, odpoví si sám pro sebe. Stejně si dál myslí, že by se mohli domluvit v tom obýváku a mohl by u toho být taky.

Beata si naivně oddychla, že její odpověď nebyla tak marná, jak si zpočátku myslela. Mlčky pozorují provoz městských uliček.

Beata má klíče od Lindina bytu. Už zpoza dveří slyší radostný štěkot malé Bely. Honzík je nadšený, že ho psí kamarádka pozná už od výtahu. Bela, mladinká border kolie, která má každé oko jinak zbarvené, vítá nově příchozí, jako by byli pryč celou věčnost. Beata se drží opodál, chce si sundat boty, zároveň zůstat čistá a neoslintaná. Bela nosí Honzíkovi hračky a pohledem na misku s pamlsky štěká, aby se nezapomnělo na odměnu.

„Ještě se nezouvej, musíme s ní čůrat,“ řekne Honzík, pohodí aktovku na botník a chystá vodítko. Beata převrátí oči. To poslední, co chce, je, aby ve svých vuittonkách šlápła do psí nadílky.

„Dobře,“ procení mezi zuby. „Ale hovínka nesbírám! Počkejte na mě, dám tu zmrzlinu do mrazáku,“ a spěchá do kuchyně. Honzík Bele nandává postroj. Malá psice táhne mini pánička za sebou, ale Honzík se ji snaží předběhnout, jenže na takového divočáka stačit nemůže. Nejkratší cesta z domu do parku vede přes recepci. Honzík s Belou běží napřed. Beata se za nimi trošku neochotně plouží a v duchu promlouvá ke svým drahým botám.

„Máma je tady!“ Honzík vidí, jak Linda vychází z večerky pod domem a nese zabalené chlebíčky. Linda vykouzlí úsměv na tváři a dlouze obejmě svého syna. Bela kolem nich běhá a Beata se stále ještě drží opodál.

„Maminko, ty jsi smutná?“ zjišťuje Honzík.

Linda se usměje: „Ty víš, že když jsem s tebou, tak nikdy nemůžu být smutná... přece...“, a jemně cvrnkne Honzíkova do nosu. Honzík se uklidní. Společně popojdou před plácek, kam všichni chodí venčit pejsky. Honzík pobíhá s Belou. Beata mlčky obejmě Lindu. Nespěchá, stejně ji doma nic nečeká, a utře Lindě rozmazanou linku pod okem.

Linda chce popojít za Honzíkem na zatravněnou plochu, vůbec jí ne-dojde, že má vysoké podpatky, ale Beata ji chytne za rukáv. „V těchhle botách na minové pole nevstoupím!“ prohlásí suverénně.

„Ale, prosím tě, vždyť jsou z výprodeje... a máš takových stovky,“ do-bírá si ji Linda.

O PĚT LET POZDĚJI

6:45, rutinní ráno. Rozcuchaný Honza schází dolů po schodech do malé, ale útulné kuchyně jejich nového domova. Michal, pán domu, který vévodí prostoru nejen svou výškou, ho přátelsky pozdraví. Michal zdědil na okraji Říčán u Prahy po prarodičích velký starý grunt, ale dokud nepoznal Lindu, nechal ho neekonomicky chátrat. Před pěti lety grunt, teda to, co z něj zbylo, srovnal se zemí a postavil malou dvoupatrovou dřevostavbu, která měla sloužit jako víkendová chata. Z kuchyně udělal centrální spot, kde se mají její obyvatelé potkávat. Dle jeho názoru, se mu to povedlo. A všem jejich dětem se tam líbí. Snad. Okolí určitě.

Zdá se, že Honza je poslední. Jejich kuchyň zažívá ranní špičku, všechny spotřebiče jedou na maximum a z toustovače sálá teplo.

„Dobré ráno,“ pozdraví Honza rozespale. Linda ho obejmě a políbí na vlasy, posune před něj misku s müsli.

Viktorie a Kuba, Michalovy děti, snídají, společným hlasem pronesou: „Dobré,“ aniž by zvedli oči od mobilů.

„Ještě bys spal, co?“ mrkne na něj Michal svýma tmavýma očima a podá mu ošatku s koblihami. „To máš na dobítí baterek.“

Linda dobaluje svačtinu pro Honzu do školy i pro sebe do práce. Není nad domácí Guacamole, pomyslí si a v duchu se pochvává, že dělá něco pro sebe a synovo zdraví.

Honzovi trvá, než se rozkouká a naskočí do ranního maratonu, při tom by fakt nejraději ještě spal. Čeká ho nabitý den, budou mít poradu k novému dílu novin. Jeho rozježené vlasy mu ledabyly padají do očí, několikrát si je odhrne, až usoudí, že jsou v převaze, a věnuje se sypání müsli do misky. „Šel jsem pozdě spát, chystal jsem věci do novin a nějak jsem se zapomněl.“

Linda Honzu pohladí a postaví před něj čaj.

Jakub na malý okamžik zvedne hlavu a podívá se na svého otce. „Jaké téma vás čeká tentokrát?“ zajímá se Michal.

„Sport,“ pronese Honza a zjistí, že müsli si nemá čím zalít, vstane a vydá se k lednici.

„Sport je velké téma, hlavně po těch všech lockdownech. Vybrali jste skvěle. Jestli chceš, pomůžu ti to rozebrat,“ nabízí se nadšeně Michal. Linda si Michala prohlíží, jak se jeho štíhlá vysoká postava pohybuje obratně po kuchyni a jeho ostré rysy připomínají mladíky z reklamních plakátů, avšak Michal mladík dávno není. Honza kývne na souhlas. Odborná konzultace se mu hodí. Ještě než otevře lednici, kontroluje si v kalendáři, co je dnes za den, pondělí 8. února.

Na lednici visí obrovský rodinný kalendář s velkým množstvím barevných štítků. Každé z dětí má vyznačeno, kdy jsou doma v Říčanech a kdy se svými druhými rodiči, kdy mají sport nebo jiný kroužek a kdy plánují společný výlet. Výlet symbolizuje strom, ale všechny magnetky stromu jsou rozházené na lednici, ne v kalendáři. Michal má pro změnu zaškrtnané noční směny v nemocnici a Linda má ještě kolonky pro natáčení, na které sice nemusí, ale některé scény si nechce nechat ujít. Honza jednou koupil v papírnictví speciální malinké magnetky s tlačítkem a ty slouží k rozdělení péče o Belu, nejčastěji se o ni stará Michal a Honza. Honza se cítí dezorientovaný, těch barevných čárek a puntíků je na něj po ránu hodně. Povzdychne si, škoda, že se ten kalendář nepohybuje jako v Harry Potterovi, takto se může zdát pro

kohokoliv, jehož jméno není v kalendáři, dost matoucí. Zadívá se na tapku a otevře lednici.

Viktorie a Kuba už dosnídali, tiše si balí věci, letmo se rozloučí a jdou čekat na tátu k autu, cestou ještě stihnou pohladit Belu a Michal je jim hned v patách. Sourozenci toho moc nenamluví, zato Michal to za ně dohání.

„Uvidíme se na večeri, láska,“ pošeptá Michal Lindě a věnuje jí zamílovanou pusou. „Hodně štěstí s novinami!“ houkne na Honzu Michal.

„Měj se fajn!“ zahlásí Linda s úsměvem a dodá, „napíšu ti.“

Náhle se provoz v kuchyni výrazně zpomalil. Spotřebiče dostaly možnost se zchladit. Honza s Lindou snídají společně. Bela hlasitě chrápe a Honza kouká na hodiny. Mám ještě dvacet minut, pomyslí si. „Zajdu s Belou,“ zahlásí a vyráží do předsíně.

„Počkej, půjdu s vámi,“ přidá se Linda a je ráda za těch pár minut venku, alespoň proberou Honzovo psaní. Lichotí jí, že její jediný syn má obdobnou zálibu, až na to, že psaní Lindu už patnáct let živí. Ale kdo ví. Všichni tři si užívají ranní klid na okraji města, je to pro ně obrovská úleva od ruchu velkoměsta, přeplněných parků, modrých parkovacích zón. Tady, takřka na vesnici mezi polem a lesem, není nikdo jiný než Linda, Honza a radostně pobíhající Bela.

Syn dlouze vypráví, že téma sport ve škole není až tak populární. Hlavně kluci se spíš chtějí bavit o počítačových hrách, virtuální realitě nebo programování. Linda ho poslouchá a myšlenkami se nechává unést do svého dětství, kdy jako malá holka hrála čáru a věšeli se s holkami na klepáč. Klepáč je dávná historie, určitě nás to ovlivnilo, pomyslí si. Možná právě v těch improvizovaných hrách si vybudovala tolik fantazie, že dnes dokáže být na papíře kýmkoliv.

„S Viktorem chceme vybrat nejpopulárnější sportovce a sportovkyně a chceme napsat, v kolika letech se sportem začínali a kdo je k tomu přivedl,“ vysvětluje Honza. „Myslíme si, že nám chybí influenceři ve sportu,“ dodává.

„To zní skvěle. A nechcete vyzpovídat i normální kluky? Třeba Jakuba?“ prohodí bezmyšlenkovitě Linda.

Honza má svůj plán detailně promyšlený, co je komu po tom, kdy začal hrát Jakub, který nemá žádný velký úspěch ve fotbale? Pomyslí si Honza, ale mlčí.

Linda mlčení přejde jakoby nic. „Věřím, že s Viktorem dokážete přesvědčit alespoň pár spolužáků nebo spolužaček, aby zahodili ovladače a začali s vámi sportovat. Navíc, společný čas s Jakubem by vám mohl prospět.“ Honza zakoucí očima.

RÁNO V KANCELÁŘI

Linda vchází do kanceláře pro změnu jako poslední. Asi rodinná tradice. Jejich office je v posledním patře jedné z těch super moderních budov v Karlíně. Všechno je prosklené, dokonce i stěny jsou skleněné. Andělin manžel Pete chtěl, aby jeho žena nebrala transformaci z klasické TV stanice na internetové vysílání těžce, a tak se jí snažil vyjít ve všem vstříc. Anděla byla zvyklá, že její malá televizní společnost CarterTV měla své místo na tlačítkových ovladačích ve všech domácnostech. Bohužel přesně ve čtyřiceti pěti si musela začít zvykat, že jejich obsah si diváci musí vyhledat na Smart tv on-line. Vytlačili ji velké konkurenční televize. Bohužel tím přišli o část věrného publika, které on-line často nebývá. Musela se soustředit na novou zkušenost s mladšími diváky. Anděla toužila po kreativním místě, kde fantazie může proudit ven a dovnitř a všichni si budou blíž. Při výběru nového zázemí pro jejich TV se Pete neomezoval snad v ničem. Avšak tento ultra moderní prostor přinesl spoustu úskalí, například s akustikou nebo soukromím. Proto si jej Anděla nechala před třemi lety osadit rychle rostoucími popínavými květinami, aby si nepřipadali jako ve výkladní skříni. Navíc nechala nainstalovat visící oboustranné plakáty ze stopu, které jí dotvářejí pomyslné zdi. Beata měla vlastní kout

s tabulemi pro rozkreslování scén, které potřebuje mít pořád na očích, čímž si vytvořila takovou vlastní ohraničenou kancelář, ale nechala část směřující k Lindě otevřenou. Linda si pro změnu donesla dva fíkusy benjamíny, které dnes už připomínají interiérové stromy, což je obzvlášť v létě výhoda.

Velmi často při jednání s komerčními partnery jejich zelená výzdoba nezůstane bez povšimnutí. Minulý klient se ujišťoval, zdali se skutečně jedná o produkční společnost, a ne o botanickou zahradu. Holky z produkce si už na podobné otázky zvykly a Beata většinou vytasí pohotovou odpověď: „Kdysi jsem chtěla být floristka, ale nevyšlo to. Tak jsem skončila u režie, tam mi alespoň herci neuvadnou hned po castingu.“ Kdo Beatu nezná, může jim její odměřená přístnost nahánět husí kůži, ale ve skutečnosti je to jeden z hlavních držáků jak v životě Lindy, tak Anděly. Navíc má vystudovanou FAMU a téměř třicet let praxe v oboru.

„Dobré ráno, od kolika tu sedíte?“ vrhne se ke stolu Linda.

„Ráno? Dyť je devět, já už se pomalu připravuju na oběd,“ otočí se Beata na Lindu. Linda si všimne, že je Beata bosá. Zvedne obočí a než stačí cokoliv říct, ozve se Anděla.

„No, mě se neptej. Buď se sem chce už vážně nastěhovat, nebo Prada udělal někde chybu!“ prohlásí ze své levitující plakátové kanceláře.

„No, no, no! Tohle je saffiano kůže a chce čas,“ prohlásí důležitě Beata a projíždí si denní plány k natáčení, jedním okem zkontroluje svoje nové boty, jako by měla strach, že jí utečou.

Open space s nimi sdílí ještě asistentka Anděly Bětka a dvě produkční, všechny tři předstírají, že jejich konverzaci neslyší. Ostatní zaměstnanci jsou na druhé straně budovy a v patře pod nimi, kde zdaleka nemají tolik prostoru a květin.

„Tak doufám, že to ta tvá saffiano kůže stihne, než nastoupíš na plac!“ Beata přetočí oči v sloup a věnuje se dál svým plánům. „Anděla tomu evidentně nerozumí,“ špitne si pro sebe Beata.

Anděla za stolem sedí noblesně, je totiž za každých okolností noblesní žena, kterou nikdo nikdy neuvidí s neumytými vlasy, odrostlými nehty nebo igelitkou. Na vlasech si dává obzvláště záležet, kdysi mívala melír jako spousta žen, ale pak se rozhodla pro vlnité rezavé vlasy, které upoutají mužskou pozornost všech věkových kategorií, což jejímu muži Petovi vyhovuje a Anděle také. Její každodenní doplněk je sako na tisíc způsobů. Linda s Beatou ji nedávno překvapily doma na její narozeniny s lahví prosecca a Anděla jim otevřela v pyžamu sakového typu! Beata si nemohla odpustit poznámku, jestli i její podprsenka má knoflíčky a vycpaná ramínka.

Linda si akorát stihla vybalit tašku a už míří ke kávovaru. V kuchyňce mají velký Costa Coffe kávovar, který jim dělá kapučíno do originál Costa kelímků. Petovi takový kávovar přišel jako ideální dárek na znovuotevření jejich produkce. U stojící mašiny vymyslely nejednu scenáristickou zápletku. Anděla vyráží za ní. Chce využít chvílku o samotě s Lindou.

„Tak jak? Už jsi nějak pokročila, ať to můžeme prezentovat investořům?“ Anděla šeptá a hledá svůj oblíbený hrnek s nápisem Women in Entertainment, který si přivezla z filmového festivalu v Los Angeles, když ještě měla klasickou televizní společnost. Myšlenky jí na okamžik odskočí k době před digitalizací. Zavře na moment oči a přitiskne si hrnek na prsa. To byla úplně jiná doba, posteskně si. Lindy jemný hlas ji vytrhne ze snění.

„Prosím tě, moc ne, mám základní koncept, sepsala jsem synopsi, ale neměla moc prostoru se do toho úplně ponořit.“

„Máte doma všechny děti?“ zeptá se trochu nadneseně Anděla a vkládá svůj hrnek do automatu.

„Teď u nás byly Michalovy děti skoro měsíc, jejich máma měla nějaké potíže v práci,“ odvětví Linda s pochopením v hlase.

„Myslím, že její jediný důvod absence u dětí je, že nestihla měsíc snožit nohy!“

Automat pípne na znamení hotového kapučína a obě hlasitě vyprsknou smíchy. Beata popojede na své židli do uličky, aby se rozhlídla,

kde jsou její kolegyně, ale smích se rázem změnil v ticho. Mávne nad tím rukou a zajede bosa zpět ke stolu.

„Možná by sis měla naplánovat nějakou pohodu, když už to nebudeme prezentovat investorům tentokrát, tak ať to máme hotové na jaře. Musíme jim něco dát a Petovi jsem o tom říkala. Je z té myšlenky nadšený.“

Anděla popadne své kapučíno a vyzenovaně jako bohyně jde pokračovat v práci. Linda ještě chvíli zůstane v kuchyňce a přemýšlí, jak myslela „něco dát“? Teď se jí zrovna nehodí babrat se v těžkých tématech, kterým je posun k uznávanější produkční společnosti, jak plánovala před vypuknutím covidu. Před tím byl prostor a správná chvíle poukázat na nepohodlná témata, o kterých se nemluví, jako třeba: LDN – cesta na smrt. Jenže teď vyplynulo na povrch tolik nových problémů, které čekají na zpracování. Linda si dává dohromady pro a proti. Je to přece práce! Miluješ svoji práci, tak to zvládneš! Řekne si pro sebe a také zamíří odhodlaně ke svému pracovnímu stolu.

Pohodlně se usadí a znovu jí naskočí rozhovor s Andělou. Konečně jsme se doma tak nějak sžili, což nebylo jednoduché nastavit. Prožíváme šťastné období. Honza si teprve loni zvykl, že tráví pět dní u táty, i Linda se k tomuto schématu probojovávala docela dlouho, Tomáš přestal volat sociálku na týdenní bázi a znovu se oženil s mladší právničkou Eliškou, dokonce i to Honza přijal. Naučili se fungovat společně s Michalem, Viktorií a Jakubem a konečně se všichni vrátili do škol a zaměstnání. Promítá si uplynulé roky. Nebylo to tak ztracené období, jak spousta lidí hlásá, pokrčí rameny a otevře svůj laptop.

Ach bože, jak já bych teď raději dělala svou sedmnáctou komedii než sociální dokument, povzdychne si.

„Dámy a pánové bez pánů, samozřejmě, ty na patře nemáme,“ usměje se Anděla, „dáme si za patnáct minut poradu k tomu, co nás čeká. Bětko,“ kývne na svou asistentku, „zavolej to scenáristkám.“

CarterTV zaměstnává dohromady pět scenáristek, ale Linda je z nich bez pochyby nejlepší. Kdysi mívala větší tým, ale digitální doba

přinesla větší konkurenci a nucené propouštění. Anděla se svým mužem před lety vymyslela námět na sérii komedií o ženách po čtyřicítce, které chytly druhou mízu a začaly si užívat život naplno jako vysokoškolačky, což se po několika dílech ujalo a vznikl úspěšný komediální seriál, plný černého humoru a intrik. Linda tomu dala zvláštní nádech sarkasmu a Beata dodala jistou formu nadsázky. Ale dnešní meeting je k docela novému projektu, o kterém holky zatím nemají ani tušení.

„Moje milé,“ prohlásí Anděla vznešeně, „jak dobře víte, čeká nás poslední díl Zralého vína a nastává zcela nové období. Petův významný finanční partner přišel s nápadem na nový seriál, a protože nám to časově zapadá, tak jsme již podepsali kontrakt s názvem Hokejové manželky.“ Beatě zděšením spadnou její zatemňovací brýle na nos, nicméně si je nehodlá znovu zvednout, chce si dopřát svůj moment hrůzy o hetero neherečkách, které bude muset organizovat na place. Navíc nesnáší sport a vše, co je s ním spojené. Musíme diverzifikovat, zahrnout etnické menšiny, probleskne Beatě hlavou požadavek na získání Oscarů. Vzal si nějaký hokejista muslimku nebo snad je gay? Intuitivně sáhne po své elektronické cigaretě a naprázdno zmáčkne tlačítko. Její vidina amerického ocenění se rozplynula stejně, jako nadšení pro práci, zatímco Linda se usmívá a poslouchá Andělu o volnosti zpracování tématu. Fajn, alespoň bude zábava, říká si. Okolo nich je spousta komických situací, které se všechny budou dát navlíknout na profi manželky.

„Co si však nemůžeme dovolit, je, holky úplně ztrapnit, jsou to přece ženy uznávaných mužů, kteří vydělávají ohromné peníze, jsou miláčky národa a tuto show celou platí,“ dodává Anděla velice důrazně.

Linda si přeškrtně již rozepsanou scénu na klinice plastické chirurgie, kde sedí tři generace žen vedle sebe – dcera, maminka a babička. Všechny vypadají podobně, nohu přes nohu čekají na sexy plastického chirurga. Nevadí, není kam spěchat, řekne si pro sebe.

Porada se protáhla skoro na hodinu a půl a v poslední části už stejně Beata nedávala pozor a snila o italském rizotu a skleničce vína na zapomnění.

KDE JE NOVÁ PARTAČKA

Ve škole Honza hypnotizuje hodiny. Matematika. Nemůže se dočkat oběda, kručí mu v břiše a počty zrovna nejsou aktivita, která by ho naplno zaměstnala. Na malý papírek napíše vzkaz Viktorovi, kde se ho ptá, jestli se sejdou hned po obědě v novinářském kroužku. Viktor celý zabraný do matiky papírek ignoruje, Honza na něj gestikuluje, ať si přečte vzkaz, jenže to už třídní učitelka nevydrží a Honzu napomeně: „Honzo, uklidni se, jaro ještě nevíáme, soustřeď se na zadání domácího úkolu.“

Domácí úkol, povzdechne si Honza, to mi ještě chybělo, takže si matematiku potáhnu domů. V tu chvíli si Viktor konečně přečte vzkaz a ukáže mu zdvižený palec a rovnou vrhá svůj zrak zpět k matematice.

Výborně, další Einstein, řekne si sám pro sebe Honza a pokračuje v plánování týmu novinářského kroužku. Už si rozkreslil, jak by měl vypadat tým dobrovolníků. Sebe a Viktora umístil doprostřed obrázku, oběma udělal velkou bublinu u hlavy s nápisem BOSS, pod ně nakreslil další členky týmu – šest holek, kterým pro změnu nakreslil cedulky s nápisy novinářka, novinářka, novinářka, křížovky a hádanky, křížovky a hádanky, propagace.

Při zazvonění sebou Honza trhne. Nechal se unést představou, že jejich noviny budou ty nejlepší ve městě a sám ředitel školy jim zařídí opravdickou pracovnu.

„Prosím tě, co tam ještě čmáráš?“ stojí netrpělivě Honza nad spolužákem, který stále ještě dopisuje něco k poznámkám a mezi zuby procení „moment“.

„Přece nebudu dělat domácí úkol doma!“ pronese Viktor. „Mám na práci lepší věci.“

„Skvělý, tak mi to pak vysvětlíš. A pojď už,“ naléhá Honza.

„Klid, prosím tě, dyť je teprve tři čtvrtě na dvanáct, nedávno byla velká přestávka.“

„Jenže já má strašný hlad, neměl jsem svačinu. Máma zase chystala ty své super zdravé potraviny, nedá se to žrát a avokáda mi lezou i z uší,“ táhne Honza za rukáv Viktora. „Představ si, že jsem dostal i mrkvovou šťávu. Nepřej si vidět, jak by to vypadalo na záchodě, kdybych to všechno spořádal.“

„To jsi mi měl říct, kámo, mně dělal svačinu táta, a když maže táta, tak paštiky mám víc než chleba, chceš?“

„To mi nabízíš až teď?“ Šlehně Honza na Viktora přísný výraz a táhne kamaráda do jídelny. „A jak jsem to měl asi vědět?“ rozhodí rukami Viktor. Mají štěstí, takhle brzy chodí na oběd jen prvňáci. Kluci běží k výdejnímu okénku. Podává se kulajda a rýžový nákyp.

„Kolik ti zbylo toho chleba?“ vyzvídá Honza u okýnka.

„Neboj, rozdělím se, mám ještě jednu sváču, táta má strach, že dost nejím,“ prozradí Viktor a zakření se na rýžový nákyp. „Fůj! Jedno lepší než druhé!“

Oba sedí před svým obědem a moc se jim do toho nechce. Honza vytáhne papírek s kresbou a tužkou udělá velikou šipku od „novinářky“ směrem k Honzovi a Viktorovi. „Budeme potřebovat posilu do kreativního týmu,“ navrhuje Viktorovi, který se odhodlal nabrat